

NEXES

ROSER VIDAL

(COL·LECCIÓ NARRATIVA) - 14

NEXES

Roser Vidal

Primera edició: març del 2019

© Roser Vidal Font

© de l'edició:
Quorum Llibres
C/ de la Violeta, 6 • 43800 Valls
Tel. 977 60 25 91
quorum@quorumllibres.cat
www.quorumllibres.cat

Disseny i composició: 3 x Tres

Impressió: Romanyà Valls, SA

ISBN: 978-84-16342-25-9

DL T 231-2019

ÍNDEX

1. La troballa	9
2. La forense.....	13
3. Història de la Carmela.....	17
4. Sopar al coll de Lilla	23
5. El cotxe de l'Elena no arrenca	27
6. Un polvet inadequat.....	31
7. Les reflexions de l'alcalde.....	35
8. El Jossua té papers	39
9. Les preferències sexuals del Magí	43
10. El Jossua es fa nen soldat	47
11. La visita a l'hospital	51
12. L'amic del Magí.....	55
13. Confessions i secrets del Jossua	59
14. L'alcalde continua reflexionant.....	63
15. La visita del Vicenç.....	67
16. L'Elena se sincera amb la Maite	71
17. La casa de la Ginesta.....	75
18. El Jossua arriba a Catalunya.....	79
19. La Gemma ajuda l'inspector Font.....	85
20. La jornada de l'OCATT	89
21. El Jossua vol marxar	95

22. La peregrinació del Vicenç.....	99
23. La visita a la bòbila.....	103
24. L'Elena pren una decisió.....	107
25. L'esbojarrada idea de la Maite.....	111
26. Les sospites de l'inspector Font.....	115
27. L'aventura de l'Elena.....	119
28. El cor trasplantat.....	123
29. Cabòries de l'inspector Font.....	127
30. L'Elena fa campana.....	131
31. Les indagacions de l'Oriol.....	135
32. L'Elena deixa anar una pista.....	139
33. L'inspector accepta la hipòtesi de la Gemma.....	143
34. Les trucades nocturnes.....	147
35. Preparant la visita a l'hotel.....	151
36. Els dubtes del Xavier Ibars.....	155
37. Un telèfon i una data.....	157
38. Els misteris de l'hotel Monrepòs.....	161
39. De qui era el cor?.....	167
40. Apareix la Irina.....	171
41. Més secrets del Jossua.....	175
42. Ordre de registre.....	179
43. Com va anar tot.....	183
44. La festa.....	187

Als metges i metgesses senzills i generosos que,
sense pretensions, ens ajuden a viure.

Als homes i dones que afronten la malaltia amb coratge.

I sobretot a l'Antònia, la Rosa Nuri,
la Pilar, la Lluïsa, l'Elvira i el Jose.

1

No gaire lluny, enteranyinada per les branques dels arbres, es retallava la silueta del monestir. Aquesta imatge, que il·lustrava llibres i decorava parets d'agències de viatges, per a la Maite formava part del paisatge quotidià, de l'entorn que, amb els anys, havia après a estimar.

El Llampec s'havia aturat i estava molt enfeinat escarbotant el terra. La Fúria es començava a neguitejar i renillava i capejava, impacient. La Maite, davant el conflicte, es va posar immediatament del cantó del cavall. Ella també volia arribar al poble abans no s'acabés de fer fosc.

—Anem, Llampec!

Però el gos, habitualment dòcil i obedient, feia l'orni i ignorava la veu de la seva mestressa. Alguna cosa el mantenia capficat, quelcom havia connectat amb els seus instints amb prou força per fer-li negligir la bona educació i el respecte degut a qui li donava el menjar.

—Llampec!

Res.

Finalment, la Maite va haver de baixar del cavall i acostar-se per veure què dimonis havia copsat d'aquella manera l'atenció del gos. Al cap d'un moment, va poder distingir el tresor amagat que havia provocat aquella inoportuna aturada. El Llampec li mostrava, orgullós, entre les dents, el que sense cap mena de dubte era un os, un os petit, com la falange d'un dit, que encara portava enganxat un esquinçall de pell negrenca i encartonada. La Maite s'acostà una mica més al forat que el gos havia obert al terra humit de l'alzinar i va veure el que clarament li va semblar un peu, un peu humà. Se'l va mirar una bona estona, sense gosar tocar-lo però, i es va acabar de convèncer. Allò era un peu humà, malgrat que bastant socarrimat.

Tenia prou coneixements d'anatomia per estar-ne ben segura. La Maite feia de metge de capçalera, des de feia molts anys, en un poble del Camp

de Tarragona, on havia arribat una mica per atzar però on, sense gairebé adonar-se'n, s'havia integrat, s'havia casat i divorciat, havia tingut els fills i ara ja estava segura que s'hi jubilaria.

S'estava fent fosc ràpidament, no podia encantar-se gaire. Allò eren unes restes humanes amb tota seguretat i era evident que calia trucar a la policia, però feia estona que havia comprovat que duia el mòbil sense bateria, entrebanc d'altra banda prou habitual en ella, que no acabava d'acostumar-se a la constant necessitat d'aquests aparells de tenir un endoll a prop. No hi havia cap més remei que arribar-se fins a l'estable i trucar des d'allà. Prengué referències mentalment per poder tornar a trobar el lloc exacte, buscà amb la mirada el gos, que també la mirava a ella i ja havia perdut tot interès en la troballa, que no semblava gaire mengívola, i tornà a pujar al cavall.

—Som-hi, Llampec, que se'ns fa tard!

L'estable que estatjava la Fúria es trobava poc abans de l'entrada al poble, a un parell de quilòmetres de les primeres cases. En els seus bons temps havia estat un picador prou conegut a la contrada. Els caps de setmana, sobretot en temps de calçotades, s'omplia de *pixapins* que llogaven cavalls per fer una passejada pels boscos propers i després es quedaven a dinar al restaurant que portaven els mateixos amos. Els temps, però, havien canviat i ara la Carmela, la mestressa, només hostatjava la Fúria i la seva pròpia euga, ja una mica anyenca i cansada, que amb tota seguretat agraïa que només la muntessin de tant en tant. El restaurant tampoc no funcionava, malgrat que, si calia, la Carmela passava de seguida darrere la barra, habitualment deserta, i en un moment preparava un entrepà, improvisava un plat combinat o senzillament servia un refresc o una cervesa a algun passavolant.

Ja s'havia fet fosc quan la Maite va entrar al bar. La porta era oberta, però els llums romanien tancats. Només arribava una mica de claror de la cuina, darrere la barra, on segurament estava traginant la Carmela, cuinant alguna cosa per sopar. La Maite, després de deixar la Fúria lligada de qual-sevol manera, va entrar directament i es va dirigir ràpidament al punt d'on venia la llum.

—Bona nit, Carmela! M'hauries de deixar trucar per telèfon. No tinc bateria al mòbil.

La dona sortí de la cuina eixugant-se les mans amb un drap.

—Hola, Maite. Ja em feies patir una mica. És tard.

Costava acostumar-se a la nova imatge de la Carmela, i això que la Maite la veia sovint i hauria pogut habituar-se a la transformació progressiva d'aque-

lla dona espantant en una mena de figura espectral, també impressionant, però en un sentit ben diferent.

—Ja t'ho explicaré. Ara deixa'm un telèfon. Haig de trucar als mossos.

—Truca, si vols, des del fix de la cuina. Què t'ha passat? No m'espantis!

—Ara t'ho explico.

La Maite va tenir una feinada perquè els mossos se la prenguessin seriósament. Només quan es va identificar com a doctora va notar una mica d'interès en la veu a l'altre extrem de la línia. En qualsevol cas, li digueren que, ja que el tema no semblava una urgència vital, hi anirien l'endemà, amb claror de dia. Van quedar que la passarien a buscar per casa seva a primera hora del matí, perquè els ensenyés el lloc exacte. Així que la Maite els va donar la seva adreça i va haver de fer una altra trucada, aquest cop al centre de salut, per demanar que algú la substituís a la consulta. Després va agafar ella mateixa una cervesa i va seure a la taula de la cuina amb la Carmela.

—Ho he sentit bé? M'ha semblat que deies que havies trobat un peu socarrimat al bosc.

—Tal com ho sents. No m'ho podia creure... Bé, a veure què hi diu la *poli*. Això sembla el començament d'un capítol de *Bones*.

—I tant! —va reconèixer la Carmela, tot recordant la sèrie de televisió a què s'havien enganxat totes dues durant una temporada—. Et vols quedar a sopar? Anava a preparar-me una truita i una amanida.

—D'acord! Mentre ho prepares, vaig a tancar la Fúria a la quadra. No em volia entretenir i l'he deixat lligada de qualsevol manera.

Ara la Maite ja no tenia cap pressa per arribar a casa seva. Ningú no l'esperava. Vivia sola d'ençà que l'Aina, la seva filla petita, havia marxat a Austràlia a treballar, feia poc més d'un any. Tres anys abans ja havia marxat l'Òscar, el fill gran, a Berlín, i entre l'un i l'altra havia fotut el camp l'Albert, el seu home, després de gairebé trenta anys de casats, darrere una veneçolana melosa i espectacular que havien contractat de comercial a la seva empresa.

En tornar a entrar al bar, la Maite va veure que la Carmela havia encès els llums i havia parat una taula per a dues persones. La taula parada en una punta feia palesa la buidor de les altres taules i donava al bar un aire decadent, malenconiós i fins i tot una mica inquietant. Es va sentir envaïda per una tristor profunda, punyent, esquincadora. Què havia fet la vida amb la seva amiga i amb els seus projectes? No era just el que estava passant. Volia confiar, però, que tot era com un malson, que la Carmela se'n sortiria, i tant que sí, i reforçada.

La Carmela va sortir de la cuina amb un plat a cada mà. Costava de creure que aquell mocador ja no amagava la cabellera roja i enrincolada que havia estat l'enveja de totes les dones de la comarca, però la desacostumada expressió d'una cara sense celles i la blancor d'una pell gairebé transparent confirmaven la pitjor de les sospites. La figura, sempre alta i esvelta, ara semblava esfilagarsada, grollerament desproporcionada, gairebé espectral.

—Com et trobes avui?

—Prou bé. M'han dit que és la darrera tanda de *qutmio* i ja m'estic recuperant. Aquí ja veus que no hi ha gaire feina, així que vaig fent.

—Saps res de ton germà?

—No..., i m'estranya, perquè el Magí no és de desaparèixer sense dir res..., i menys d'ençà de la meua malaltia. No és com el Pep.

—Quants dies fa que va marxar?

—Gairebé una setmana. Potser ha anat a passar uns dies amb aquell mig noviet que té cap allà baix, a Amposta... Bé, jo sempre penso en ell com el meu germà petit, però és adult..., no cal que li estigui a sobre.

—Li has trucat al mòbil?

—És clar! Apagat o fora de cobertura. Li he enviat missatges, però no contesta. Deixem-ho córrer. Va, explica'm què has trobat al bosc.

2

L'endemà la Maite es va aixecar molt d'hora. Havia dormit malament, més a causa de l'amoïnament per la Carmela que per la macabra troballa de l'alzinar. Els mossos havien dit que passarien a primer hora, però ja eren més de les dotze quan es van presentar a casa seva. Va pujar al cotxe patrulla i els va anar indicant el camí. Abans d'arribar-hi van haver de deixar el vehicle al voral de la carretera, ja que l'últim tros només el podien fer a peu. Els dos nois, que no semblaven gaire avesats a aquest tipus de feina, van fer una primera inspecció, van comprovar que realment hi havia un peu al tros de bosc on els havia portat la metgessa i van cridar els de la científica, ara sí, donant les coordenades proporcionades pel GPS del mòbil.

—Si vol, tan aviat com arribin els companys, la portarem a casa seva. Ja passarà per la comissaria més tard, quan li vagi bé, per fer la declaració.

—No tinc pressa. Ja m'he organitzat el matí i, si no els destorbo, tinc curiositat per saber què més troben. Em temo que darrere d'un peu trobarem un cadàver.

Però no. Quan van arribar els especialistes i van regirar tot el terreny només van poder trobar un segon peu, res més.

—Jo crec —va dir la forense, després de fer una primera ullada a les restes— que algú ha intentat fer desaparèixer un cadàver cremant-lo. Ara, de qui era el cos i per què en van enterrar els peus és el que hauríem d'esbrinar.

—Tu creus que serà possible conèixer la identitat del mort a partir d'uns peus tan socarrimats?

—No n'estic segura. Ho intentarem.

La Maite s'havia trobat amb l'agradable sorpresa que la forense era una vella coneguda, la Gemma Caldentey, companya d'estudis a la facultat de Medicina que, després de cremar-se les celles mirant pel microscopi als foscos soterranis dels hospitals durant uns quants anys, havia decidit passar

a l'acció directa i presentar-se a les oposicions per a metge forense. No feia gaire que havia obtingut el trasllat a Tarragona, després d'haver viscut uns quants anys a Lleida, on no s'havia acabat d'acostumar a la sempiterna boira dels hiverns ni a l'aclaparadora xafogor dels estius.

Quan la Gemma va donar la seva feina per acabada, es va oferir per acompanyar la Maite a casa seva, però abans decidiren fer un volt, a peu, pel bosc, amb l'excusa d'ajudar en la recerca d'alguna altra pista i bàsicament per aprofitar la bonança d'un dels darrers dies de l'estiu. Aprofitaren per xerrar sobre amics comuns, anècdotes de l'època de la universitat i acabaren posant-se al dia de l'evolució de les seves vides.

—Així que no vas arribar a casar-te amb aquell noi que estudiava Econòmiques... Semblàveu inseparables...

—I ho érem... Tant que va aconseguir separar-me de tothom, d'amigues, de companys de la facultat... Em va costar molt, però quan finalment vaig poder desempallegar-me'n, em vaig sentir profundament alliberada. De totes maneres, crec que vaig quedar una mica tocada. Encara em fa por establir relacions afectives amb la gent... De vegades em plantejo que potser per això em dedico al que em dedico. La meva família se'n fa creus que hagi triat aquesta feina i he de reconèixer que no acostuma a ser agradable, però jo encara la trobo apassionant.

Realment la Gemma havia canviat, va pensar la Maite. A la facultat es mostrava sempre distant, amable però orgullosa i, en acabar les classes, marxava de seguida, envoltada pel braç protector del seu paladí, provocant en les companyes una estranya barreja d'indulgència i enveja. Havia conegut més coses de la seva vida en deu minuts de passejada pel bosc que en sis anys de compartir bancada i pràctiques a la facultat de Medicina. Abans de deixar la Maite a casa seva, es van intercanviar els telèfons i van quedar que la mantindria informada de les investigacions sobre els enigmàtics peus, però sobretot que organitzarien una trobada, potser un sopar, amb les antigues companyes que corrien per la contrada. La forense no va acceptar la invitació de quedar-se a dinar amb la Maite i la Maite no tenia ganes de dinar sola, així que va decidir anar a veure la Carmela. Havent dinat, ja trucaria al centre de salut per saber si tenia alguna visita domiciliària pendent. De fet, era ben curiós que s'havia acostumat prou bé a la solitud, però les menjades, entaulada tota sola, se li feien costerudes.

Va trobar la Carmela llegint el diari a l'ombra, sota el porxo de l'entrada. Ja havia dinat i la Maite no va gosar dir-li que ella encara no, perquè

s'entestaria a preparar-li alguna cosa i no volia destorbar-la. Va agafar una cadira i va seure al seu costat.

—Com estàs avui?

—Molt bé. La veritat és que no he fet res en tot el matí i no he tingut oportunitat de cansar-me..., però explica'm, que estic intrigada... Què heu trobat?

—Dos peus.

—I la resta del cos?

—No. La forense, que, per cert, és una antiga companya, diu que el deuen haver calcinat.

—I els peus no?

—Misteri...

—Sona interessant. Es podrà esbrinar de qui són?

—Ho intentaran, malgrat que estan molt malmesos.

—Que vols sortir amb la Fúria?

—No. Ara trucaré al CAP per veure si hi ha domicilis.

—Ah! Parlant de trucar, he trobat el telèfon de l'amic del Magí i li he trucat. No és amb ell i diu que fa més d'una setmana que no en sap res. Diu que estava a punt de telefonar-me perquè no el pot localitzar al mòbil. Em sembla que aquesta tarda m'arribaré a casa del meu germà, perquè començo a estar preocupada.

En aquell moment la Maite va sentir una punxada a la boca de l'estómac. Potser només era gana, després de tantes hores en dejú, però la punxada semblava tenir un origen menys prosaïc, més cerebral. Com a bona metgessa havia après a no creure gaire en les casualitats i a relacionar els símptomes. Apareix un cadàver o, per ser més exactes, un tros de cadàver i desapareix una persona...

—Maite, et trobes bé? T'has quedat blanca com el paper...

—No, res..., és que encara no he dinat.

—Haver-ho dit. De seguida et preparo alguna cosa.

I la Carmela va marxar cap a la cuina.

3

La fabulosa cabellera vermella de la Carmela era una herència de l'àvia Margaret, que havia revifat amb tota la seva lluentor al cap de la neta. La Mauren, filla de la Margaret i mare de la Carmela, havia heretat els cabells de son pare, d'un color palla esmorteït.

Els avis Hutton, el Joseph i la Margaret, procedien d'Edimburg i s'havien instal·lat al final dels anys setanta a Santa Maria del Monestir, fugint del fred i la grisor de la capital escocesa, però fonamentalment per allunyar la filla de les perilloses companyies que freqüentava. Potser van prendre la decisió una mica massa tard, perquè la Mauren ja venia prenyada, malgrat que ella no ho va dir i els pares ignoraven aquest detall quan van emprendre el viatge. Tampoc no es van assabentar mai de qui era el pare i, coneixent la filla, el Joseph i la Margaret no van preguntar amb gaire insistència. No calia. Tots sabien que devia ser algun d'aquells coratjosos i esvalotats xicots irlandesos que flirtejaven amb l'IRA. En qualsevol cas, la Mauren es va emportar el secret a la tomba i l'únic pare que la Carmela va conèixer va ser l'Anton, que li va donar el cognom i un germà.

Com la gran majoria dels pares, els Hutton feien tot el possible per protegir la seva filla, però el Joseph no estava gaire segur de sortir-se'n. De fet, ell sabia, per experiència pròpia, que els consells dels grans no acostumen a trobar terreny adobat als cervells joves. Quan tenia poc més de vint anys, son pare li havia intentat treure del cap la boja idea de venir a lluitar per la República, a la Guerra Civil espanyola, i no se n'havia sortit. Només en fer-se gran i tenir una filla, el Joseph havia arribat a entendre el patiment que la seva decisió havia generat en els seus pares, però, tot i això, mai no es va penedir d'haver seguit el camí que la seva consciència assenyalava i la seva impacient juvenesa apressava. L'experiència al front de l'Ebre el va marcar per tota la vida.

El Joseph no va tornar a Catalunya fins l'any 1976, poc després de la mort del dictador Francisco Franco, i aquesta vegada acompanyat de la Margaret, per assistir a un homenatge, encara mig clandestí, que un grup de lluitadors contra la dictadura havia organitzat en honor als antics combatents de les brigades internacionals. Quan van tornar a Edimburg, després de passar uns luxuriosos i brillants dies de primavera a la costa de Tarragona, ja gairebé havien pres la decisió, i la brusca immersió a l'etern hivern escocès els va acabar de determinar per agafar la filla, les maletes i els estalvis i iniciar una nova vida a la nova Espanya.

La parella va comprar una antiga granja abandonada als afores de Santa Maria del Monestir, al Camp de Tarragona, i el Joseph va començar de seguida a arreglar les instal·lacions, amb la idea de complir el seu somni de tenir una quadra amb cavalls. La Margaret va trobar feina de professora d'anglès a la propera ciutat de Valls i la Mauren es va entretenir conreant un hort, això sí, sense perdre l'ocasió de mostrar als pares el seu enuig i malestar per l'exili a què l'havien forçada. Mentrestant, l'embaràs anava avançant i els Hutton aviat es van adonar que a la nova vida s'hi afegiria un nouvingut o nouvinguda. Van parlar amb la filla i van convenir que, si ella posava fi als retrets, els pares tampoc no li retraurien res, i la Mauren va continuar conreant l'hort una mica més resignada i amb una panxa cada cop més grossa.

Cada dia estaven més satisfets de la decisió que havien pres. El poble els havia acollit sense recances. Eren temps d'obrir mentalitats, de fer possibles tots els somnis i la convivència amb els Hutton, procedents de la reverenciada Europa, era un pas que acostava tots els veïns del poble al món modern, una oportunitat de demostrar que es podia passar pàgina de l'opressiva història dels darrers quaranta anys.

Quan va néixer la Carmela, amb els seus sorprenents cabells de foc, va esdevenir la joguina del veïnat. El nom el va triar l'avi, com a homenatge als seus companys republicans a la batalla de l'Ebre, aquells pobres xicots que s'intentaven donar ànims cantant, entre atacs de l'exèrcit enemic i caceres de polls.

Deslliurada de la panxa, la Mauren va recuperar el cos i l'esperit de fadrina i es va integrar a la colla de les noies del poble de la seva edat. Va aprendre català de seguida i va començar a festejar amb un noi d'un poble veí. La Margaret continuava fent classes d'anglès i, entre ella i el Joseph, que havia aconseguit muntar un picador prou reeixit, ajudaven la Mauren amb la Carmela, que, amb tants cuidadors, no representava una càrrega per